

ζερένα καὶ πικραδείγματα τῆς εὐαισθησίας τῆς καρδίας τῶν νέων. Ἑλλήνων, καὶ παρακαλῶ ἀκροσθῆτε. Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Ἰωάννου Παπαρηγοπούλου ἤκουσα ἀπὸ Θθωμανὸν ἀξιωματικὸν διήγημα, φωτεινὴν μαρτυρίαν εὐαισθησίας ψυχῆς Ἑλληνος σημαίοφόρου τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀγῶνος. Εἰς μίαν μάχην, ἐδιηγεῖτο ὁ Θθωμανὸς, εἰς μίαν μάχην οἱ ἐδικοί μου ἔκυνήγησαν τοὺς ἐδικούς σας, δ. σημαίοφόρος σας πληγωμένος ἐγονάτισε, κρατοῦσε δύμας δυνατὰ τὴν σημαίαν δεύτερο βόλιο τὸν πᾶρε, τὸ αἷμα ἐξεχείλισε εἰς τὰ περίσσεια μακρυὰ μαλλιά του, χυμένα εἰς ταῖς πλάταις του· μὲ τὴν αἰματωμένην κεφαλήν του ἀκούμβημένη εἰς τὸ κοντάρι τῆς σημαίας ἐφώναζε εἰς τοὺς συντρόφους του, τὸν σταυρόν! τὸν σταυρόν! μὴν ἀφήσετε νὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια τοῦ ἔχθροῦ! τὴν σημαίαν, μὴν φεύγετε, ἐλάτε νὰ πάρετε· ἐντραπῆτε τὴν πατρίδα μας, τὰ δάκρυα τῶν Ἑλλήνων, τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν μητέρων μας· ἐλάτε, πάρετε τὸν σταυρὸν ἀπὸ τὰ ἀδύνατα χέρια μου, τρέξετε. — Καὶ οἱ συντρόφοι του κεντημένοι ἀπὸ ταῖς ἄγριαις φωναῖς του ἐστράφησαν καὶ ἐπῆραν τὴν σημαίαν ἀπὸ τὸ χέρι του. Τότε αὐτὸς στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἐδικούς μου, ἐλάτε, εἶπε, φονεύσετε με τώρα. Δὲν ἔλειψαν οἱ ἐδικοί μου εἰς τὸ κάλεσμα, ἐχύθηκα καὶ ἐγὼ νὰ τὸν γλυτώσω, δὲν πρόφθησα· οἱ ἐδικοί μου τὸν εἶχαν ἀποτελεῖσθαι εἴπαν καὶ τὸν ἔθαψαν, καὶ τὸ κάλεσμός του προσώπου τοῦ νέου ἀνταποκρίνετο μὲ τὴν γενναιότητα τῆς καρδίας του.

Κύριοι καὶ Κυρίαις, μὴν λησμονήσωμεν ποτὲ, ὅτι ή σημαία ἐκείνη κυματίζει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παντὸς Ἑλληνος καὶ Ἑλληνίδος καὶ διψή νὰ ἀνανεώσῃ τὰ ἀνδραγαθήματα τῆς σημαίας τοῦ Λαζαρίου, ὅσα μᾶς ἴστρόησε τὴν περασμένην Κυριακὴν ὁ Αἰγαιοπελαγίτης συνάδελφος μας, βεβαιώνοντας ὁ εὐγλωττος φίλος μας μὲ τὴν δμιλίαν του, βεβαιώνοντας τὸ γνωμικὸν τοῦ Κάμοενς, « ἡ Ἑλλὰς μήτηρ εὐγλώττων καρδιῶν. »

Η ΑΡΓΥΡΑ ΦΙΑΛΙΣ. (1)

Κύλισμα ὑπόκριωφον καὶ μεμακρυσμένον ἥκούετο, ὅπερ δλονέν ἐπληγείαζεν. Τοτερον ἥκούσθη κρότος κωδωνίσκων καὶ κροτήματα μάστιγος· ἐπειτα ἀμαξά τις ἔσεισε τὰς σωπηλάς δόδοντος τοῦ

Neuilly· ἐπὶ τέλους ή κιγκλίς τοῦ μεγάρου ἥνοιξε μετὰ πατάγου καὶ ἀμαξά ταχυδρομικὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν.

— Φίλε μου, εἶπεν ή Λαίδυ Βεῦμούθ, ὅτε πρὸ δλίγου εἰσῆλθον ἐνταῦθα, εἶχον εὐάρεστον εἰδῆσιν νὰ σοὶ ἀναγγείλω... . δηλαδὴ τὴν ἄφιξιν προσώπου τινὸς λίαν προσφιλοῦς μοι· καὶ τὸ δποτον ἐντὸς δλίγου θὰ σᾶς παρουσιάσω.

— Διάβολε, εἶπεν δ ἄγγλος μετ' ἀγανακτήσεως, ή στιγμὴ εἴναι κακῶς ἐκλελεγμένη διά...

— Έξ ἐναντίας ή γυνὴ αὕτη δὲν ἥδυνατο νὰ ἔλθῃ εἰς ὥρκην καταλληλωτέραν. Θὰ συμφερισθῆτε τὴν γνώμην μου ὅταν τὴν ἰδῆτε.

— Αποσύρομαι ἐγὼ, εἶπεν δ Ὁκτάβιος.

— Όχι, κύριε κόμη, εἰσθε τούναντίον ἀναγκαῖος ἐνταῦθα... . καὶ πρέπει νὰ μείνητε.

— Άλλα... . ἀνέκραξαν δμοῦ καὶ οἱ δύο ἄνδρες.

— Οὔτε λέξιν περισσότερον, κύριοι· εἰσθε αἰχμάλωτοί μου ἐν λόγῳ· ἐπειδὴ δύμας ή παρουσία σας θὰ ἐμποδίσῃ τοσούς τὸ πρόσωπον αὐτὸν νὰ μοὶ κάμη ἐκμυστηρεύσεις τινὰς λίαν σπουδαίας, θὰ μοὶ κάμπτε τὴν χάριν νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν καὶ νὰ μὴ ἐξέλθητε παρ' ὅταν σᾶς φωνάξω.

— Φοβοῦμαι μὴ τοι μᾶς χλευάζητε, εἶπεν δ λόρδος Βεῦμούθ, καὶ ἐγὼ...

— Σούτ! τὴν ἀκούω! γρήγορα, γρήγορα εἰσέλθετε... . διὰ νὰ σᾶς διασκεδάσω σᾶς συγχωρῶ νὰ ἀκούστητε τὴν συνομιλίαν μας... . Εὰν αἱ εἰκασίαι μου εἴναι δρθαί, θὰ τὴν εῦρητε ἀμφότεροι διδακτικήν.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτης ή Λαίδυ Βεῦμούθ ὥθησε γελῶσα τοὺς δύο κυρίους λίαν ἐκπεπληγμένους εἰς τὴν πλησίον αἴθουσαν.

Μόλις δὲ τὸ παραπέτασμα κατέπεσεν ὅπισθέν των καὶ ή θύρα ἤνοιξε μετὰ κρότου.

IV.

Ἐπιλογος.

— Εμμα! ἀνέκραξε γλυκεία τις φωνὴ γυναικός.

— Ερδικέτα! εἶπεν ή Λαίδυ Βεῦμούθ.

Καὶ βροχὴ ἀσπασμῶν διακοπομένων ὑπὸ χαρμοσύνων φωνῶν ἀντήχουν εἰς τὰ ὄτα τοῦ ἄγγελου καὶ τοῦ κόμητος κεκρυμμένων εἰς ἡμισκοτεινόν τι μέρος. Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἐρδικέτας δ λόρδος Βεῦμούθ ἐξέβαλε μέγα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ προκειμένου σκίμποδος ἐξερήφαγη εἰς ἀπλετον γέλωτα.

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδ. 81.

Οἱ Οκταβίοις τὸν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως.
Ἄφοῦ δὲ πολλὰς κατ' ἐπανάληψιν φοράς τὸν
ἡρώτησε καὶ δὲν ἡδυνήθη εἰμὴ τὰς λέξεις ταύ-
τας νὰ ἀποσπάσῃ: — ἐννοῶ! ἐννοῶ τὰ πάντα!!
ὅ κόμης ἀπεφάσιτε νὰ προχωρήσῃ πάτῶν ἐπὶ τὰς
ἄκρας τῶν ποδῶν του, καὶ ὑψώσας γωνίαν τινα
τοῦ παραπετάσματος παρετήρησε τὰ ἐν τῷ δω-
ματίῳ συμβαίνοντα.

Φαντασθῆτε δύο δύο ἀνθηρὰ ἵα γεννηθέντα
τὴν αὐτὴν ἡμέραν, δύο τολύπας χιόνος περι-
πλανωμένας εἰς τὸν αἰθέρα, δύο σταγόνας κρυ-
στάλου τρεμούσας μετὰ βροχὴν ῥαγδάζαν ἐπὶ
φύλλου τινος ἕδου, καὶ δὲν θὰ λάβητε εἰμὴ ἀμυ-
δράν τινα ἰδέαν τῆς ἀνεξηγήτου δμοιότητος τῶν
δύο νέων γυναικῶν.

Αὐταὶ ἡσαν προφανῶς ἀδελφαὶ δίδυμοι. Ὅθεν
ἐκτὸς τῆς διαφορᾶς τῶν ἐνδυμάτων δὲν ἡδύνατο τις
νὰ διακρίνῃ τὴν μίχν ἀπὸ τῆς ἄλλης. Ἀλλὰ διὰ
τὸν ἀκριβῆ παρατηρητὴν ἡ νεοελθοῦσσα εἶχε πε-
ρισσοτέραν ἵσως τρυφερότητα εἰς τοὺς δρθαλμούς,
περισσοτέραν χάριν καὶ ἀφέλειαν εἰς τὴν στάσιν
καὶ περισσοτέραν μαλθακότητα εἰς τὰς κινήσεις
της. Ήτο δὲ ἐνδεδυμένη ὡς εἰς μέγα πένθος ὅπερ
ἀκόμη περισσότερον ἀνεδίκνυε τὴν θαμβόνουσαν
λευκότητα τῆς ἐπιδερμίδος της. Οἱ πῖλοι καὶ τὸ
σάλιόν της, τὰ δοπίαν εἰσερχομένη εἶχε δίψει, ἐπε-
κάλυπτον φανερώτατα εἰς τοὺς ἐκθάμβους δρθαλ-
μούς τοῦ Οκταβίου τὸ κομψὸν ἀνάστημά της, τὸ
τερπνὸν πρόσωπόν της καὶ τὴν βαθυπλόκαμψον
καὶ λαμπρὰν κόμην της, οἱ βόστρυχοι τῆς δοπίας
ἀνεμιγνύοντο μὲ τοὺς τῆς παρακαθημένης ἀδελφῆς
της, τὴν δοπίαν ἐκράτει τρυφερῶς ἀγκαλιασμέ-
νην. Ἐπὶ τέλους, ἐπὶ τοῦ κάτω χείλους δὲ κό-
μης ἀνεγνώρισε τὸ θελκτικὸν μέλαν σημεῖον
ἔμφωλευμένον ἐντὸς μικροῦ λακκίσκου καὶ τοπο-
θετημένον ἐκεὶ ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ τὸν πλέον φι-
λάρεσκον τρόπον.

Αἱ δύο ἀξιέραστοι γυναῖκες ἐσχημάτιζαν σύμ-
πλεγμα ἀξιολάτρευτον. Ωμίλουν μετὰ χαμηλῆς
φωνῆς καὶ ἡ λαλιά των ἐδόνει ἐπὶ τῆς καρδίας
τοῦ Οκταβίου ὡς τερπνή τις ἀρμονία.

Εἰς αὐτὸν ἐφάνη τὴν ὥραν ἐκείνην μεγίστη ἡ
μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν ἐνυπάρχουσα
διαφορά, καὶ ἡ πόρει πῶς ἡδυνήθη νὰ ἀπατηθῇ,
εἴστω καὶ πρὸς στιγμήν αἰσθανόμενος μάλιστα
πᾶλλον τὸ στῆθος του εἰς τὴν ἐλαχίστην λέξιν
τῆς Ἐρδικέτας δυσηρετεῖτο διότι τὴν ἐσύγχυσε μὲ
τὴν ψυχρὰν καὶ σοβαρὰν Λαζίδυ Βεῦμούθ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ Ἐμμα ὡς ἐκ προμε-
λέτης ὑψώσε τὴν φωνήν.

Οἱ δὲ λόρδοις Βεῦμούθ τοῦ διποίου δὲ γέλως ἐπὶ
τέλους εἶχε καθησυχάσει, ἥθεν ἔλαφρῶς καὶ
στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ κόμυτος, ἤκουε
καθὼς καὶ ἐκεῖνος μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

— Καὶ δ σύζυγός σου; ἡρώτησεν ἡ Ἐρδικέτα.
Τώρα θὰ ἔλθῃ . . . κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν
είναι ἀπησχολημένος . . . κατ' ἀνωτέραν δια-
ταγήν.

— Καὶ δ ἀνώτερος αὐτὸς εἶσαι ἵσως σύ;
— ἐννοεῖται.
— Σὲ ἀγαπᾷ λοιπὸν πάντοτε δ καλὸς Γεώρ-
γιος;
— Βεβαίως! . . . ἀλλὰ κατὰ τὸν ἴδιον αὐτὸς
τρόπον;

— Καὶ είναι πολλοὶ τρόποις τοῦ ἀγαπᾶν;
— Οἱ Γεώργιος ἔχει τὸν ἴδικόν του, τὸν διποίον
κρύπτει είναι ὑποπτος, ζηλότυπος, κρυψίους . . .
— Σᾶς ἀρέσκει! εἴπε χαμηλοφώνως δ Ὁκτά-
βιος πρὸς τὸν λόρδον Βεῦμούθ.

— Καὶ ἐπὶ τέλους, εἴπεν ἡ Ἐρδικέτα γελῶσα,
είναι δ καλλίτερος συζυγος τοῦ κόσμου. Ηξεύρεις
ὅτι παρηλθον τέσσαρα ἔτη ἀφ' ὅτου είναι γαμ-
βρός μου;

— Φεύ τὸ ἡξέντρω! εἴπεν ἡ πονηρὰ μετὰ κο-
μικοῦ μειδιάματος.

— Κακή! εἴμαι ἀνυπόμονος νὰ τὸν γνωρίσω
ὅταν σὲ ἐνυπερύθη ἡμουν εἰς τὰς Ἰνδίας μετὰ
τοῦ πρώτου συζύγου μου, ὅτε δὲ ἐπέστρεψα τε-
λευταῖον πρὸ δύο ἐτῶν ἔλειπεν εἰς ἀποστολὴν δὲν
ἔξεντρω ποῦ . . . εἰς τὴν Ἰσπανίαν νομίζω, εἴναι,
σὲ βεβαιῶ, δυστύχημα.

Θὰ τὸν ἴδης, ἀλλὰ προκειμένου τοῦ λόγου περὶ²
τοῦ τελευταίου σου ταξειδίου, πρέπει νὰ σὲ μα-
λώσω.

— Ἐμὲ μικρά μου ἀδελφή!
— Μάλιστα σέ, διότι διήγειρες τρομερὰς θυέλ-
λας εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Δὲν ἐπίστευον ὅτι ἔχω τόσους ισχυροὺς
πνεύμονας . . . καὶ πῶς τοῦτο;

— Λαθοῦσα εἴξ ἀπροσεξίας τὴν ἀργυρᾶν φια-
λίδα μου. Οἱ λόρδοις Βεῦμούθ ἐνόμισεν ὅτι ἔχαθη
ἔκαμψ μεγάλον θόρυβον, ἴδού! . . .

— Εἴναι ἀληθές! τὸ παρετήρησα καθ' ὅδον,
ἀλλὰ ἡξέντρεις μὲ τέ βίαν ἔφυγα . . . Οἱ σύζυγοις
μου μὲ ἐπερίμενεν εἰς τὴν Μασσαλίαν, διθεν ἐμέλ-
λομεν νὰ ἀναχωρήσωμεν . . .

— Ναι ἡθελα νὰ σὲ κρατήσω ἡμέρες τινάς, σὺ
ἀντέτεινες εἰς τὰς παρακλήσεις μου . . . τὸ καθη-
κον, ἡ ἀγάπη, τὸ σέβας . . .

— Ο κύριος δὲ Βερνύ ήτο τόσον καλός, τόσον αγεξίκαχος δι' έμέ !

— Ο κύριος δὲ Βερνύ !!! άνεκραξεν δ Ὁκτά-
Ειος, δ γέρων ἐξάδελφός μου τοῦ Ποντισερύ ! δ
ηπέρπλουτος . . . Αχ ! δυστυχής ὅπου εἰμαι, καὶ
έγὼ ήρνήθην νὰ νυμφευθῶ τὴν χηρεύσασαν σύζυ-
γόν του !

— Καλά ! ίδον ὡραίον παληκάρι ! ἐπανέλαβε
φλεγματωδῶς δ λόρδος Βεῦμονθ.

— Αχ ! ἔλεγεν ή Ἐρβικέτα, πιτὲ δὲν θὰ πα-
ρηγορθῶ διὰ τὴν στέρησί του ! Γλυκὺς καὶ
πνευματώδης γέρων ! ήτο δι' έμὲ πατήρ, φίλος,
προστάτης . . . περισσότερον τούτου, πνευμα-
τικός μου . . .

— Οπερ δὲν σ' ἐμπόδισε νὰ τὸν κάμης νὰ περι-
μείνῃ δέκα πέντε ήμέρας ἐπὶ τῆς Cannabiere (1).

Η κυρία δὲ Δερνύ ἐκύτταξε τὴν ἀδελφήν της
μετ' ἐκπλήξεως.

— Ένθ σὺ, μικρά μου ἀδελφή, ἔξηκολούθησε
λέγουσα ή Ἐμμα, διέπνεες τὸν εὐώδην ἀέρα τοῦ
Φοντενεβλώ ἐξεμψυτηρεύθης καὶ τοῦτο ἐπίσης ;

— Πῶς ! τίς σοὶ εἴπεν . . . ;

— Μοὶ τὸ εἴπεν ή φιαλίς μου, τὴν ὅποιαν ἀ-
νεύρον εἰς τὸν Χρυσοῦν Ἄστον ὅπου τὴν ἐλησμό-
νησας, ἀχάριστος. Διὰ νὰ σ' ἐκδικηθῇ, μᾶς ἐδιη-
γήθη ὡραῖκ πράγματα !

— Σπουδαίως, πῶς ήξενρεις

— Μήπως δὲν είναι ὅλα γνωστά ; Καὶ δ ὡ-
ραῖος σου ἀσθενής, πῶς πηγαίνει ;

Η Ἐρβικέτα ἐγένετο ἐρυθρὰ καὶ ἐταράχθη εἰς
πρόπον τίαν καταφανῆ.

— Ο ἀσθενής μου ; . . .

— Μάλιστα, δ κόμης δέ . . . δέ ; Βοήθησέ
με λοιπὸν, ἔχω τ' ὄνομά του εἰς τὰ χείλη μου.

— Αλλὰ Ἐμμα, δὲν ήξενρω . . . ποτὸν θέλεις
νὰ εἰπῆς . . .

— Μικρά πονηρά ! Μὴ φοβησαί, οὐδεὶς ἀδιά-
κριτος μᾶς ἀκούει

— Σὲ βεβαιῶ ὅτι

— Καὶ τὰς νύκτας τὰς ὅποιας διηλθεις παρὰ
τὸ προσκεφάλαιόν του ; τὰς ἐλησμόνησας ; Σπα-
νίκ τῳντι Άδελφὴ τοῦ Ἐλέους δύνασαι νὰ γείνῃς.

— Έν τούτοις, ἀνέκραξεν ή Ἐρβικέτα ἐκστα-
τική, τοῦτο είναι θαῦμα πῶς σὺ γνωρίζεις πρᾶγ-
μα τὸ δόπιον οὐδείς εἰς τὸν κόσμον ἔμαθεν.

— Ή φιαλίς μου . . . πάντοτε ή φιαλίς μου !
δὲν ὑπάρχει αἰτία ἐρυθριάσεως, ἐξεπλήρωσες τὰ

καθήκοντα τῆς χριστιανικῆς ἀδελφότητος . . . τὴν
ὅποιαν ἔγὼ ποσῶς δὲν γνωρίζω.

— Μὴ μ' ἐμπατίζης, Ἐμμα, καὶ σὺ τὸ ίδιον θὰ
ἔκαμψες.

— Ο θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ. Καὶ ή τίγρις δ σύ-
ζυγός μου τότε θήθει ταράξει ὅλον τὸ Φοντενε-
βλώ τὴν ἐπαύριον ! ἔχει φοβεράν θηριωδίαν.

— Χαιρετήσατε ! εἰπεν δ Ὁκτάβιος εἰς τὸν
λόρδον Βεῦμονθ.

— Λάβε τὴν θέσιν μου μίαν στιγμὴν, Ἐμμα.
Εἰς Φοντενεβλώ ἡσθάνθην ἐμαυτὴν κεκοπικοῦν, έσταμάτησα καὶ ἐξήτησα ἐν δωμάτιον διὰ νὰ
διέλθω τὴν νύκτα. Βλέπω ἐν τούτοις μεγάλην
ταραχὴν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐρωτῶ, καὶ μὲ πλη-
ρωφοροῦν δτε δυστυχής τις νέος είναι ἐκεῖ, πλη-
γωμένος, ἀγωνιῶν, ἀποθνήσκων . . . ἀκούω συγ-
χρόνως προφερόμενον τόνομά του, Ὁκτάβιος δὲ
Σουθράν.

— Δοιπόν, τὸ ἐνθυμεῖσαι !

— Τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον δ Κ. δὲ Σουθράν
είναι ἐξάδελφός μου.

— Ἐξάδελφός σου ! ἀστειεύεσαι ;

— Ποσῶς, λέγω ἀλήθειαν, διώτι η ἐμοῦ η τοῦ
συζύγου μου δὲν είναι τὸ αὐτό ; Συγχά δ Κ. δὲ
Βερνύ μοὶ ώμίλει περὶ τοῦ πλησιεστέρου τούτου
συγγενοῦς του, ἀλλὰ μὲ λέξεις πολύ . . . ζωηράς.

— Μπά ! μήπως δ κόμης Ὁκτάβιος

— Είναι φαίνεται, παίκτης, φαυλόβιος, ἀσω-
τος . . . καὶ . . .

— Έν συντόμῳ ἐν σύνολον ὅλων τῶν ἐλατ-
τωμάτων ; εἴπεν ή Λαΐδον Βεῦμονθ.

— Σᾶς συγχάίω καὶ ἔγὼ τώρα ! . . εἴπεν δ
Ἄγγλος πρὸς τὸν Ὁκτάβιον.

— Ποιὸν τρέχεις, εἴπεν ή Ἐρβικέτα μετ' ὄργης.
Κατ' ἀρχὰς ἀπὸ ἀβροφορούνην δὲν ἐτόλμων νὰ
ὑπάγω νὰ τὸν ἴδω ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς,
ἀναλογιζόμενη δτε τὸ δυστυχὲς αὐτὸν παιδίον ητο
ἐκεῖ, πλησίον μου, θηνήσκον, χωρίς φίλους, χωρίς
οίκογένειαν, χωρίς διπηρέτας περὶ αὐτὸν, πρὸς δὲ
ὅτι ητο συγγενής μου καὶ δτε ητο ἐντροπὴ ξένοις
νὰ δεχθῶσι τὴν τελευταίαν του ἀναπνοήν, ἔλαβε
διὰ τῆς μιᾶς μὲν χειρὸς τὸ κηρίον διὰ τῆς ἄλλης
δὲ τὸ θάρρος μου καὶ ἐκτύπησα εἰς τὴν θύραν τοῦ
δωμάτιον ητις εὐρίσκετο ἀντικρὺ τῆς ιδικῆς μου.
Δὲν μοὶ ἀπεκρίθησαν ἐν τούτοις ηκουσα διμίλιας .
... Ἡνοιξα καὶ εἰσῆλθον. Αχ ! φιλάτη μου, διποτὸν
θέζημα ! Ήτο ἐκεῖ λευκός ώς τὸ σάβανον, παρα-
δερόμενος εἰς κοπιώδη ύπνον καὶ προφέρων ἀ-
συναρπάτητους λέξεις. Ηλησίον αὐτοῦ μία χονδρή

(1) Η προκυμαία τῆς Μασσαλίας.

νηπηρέτρια, ἐρογχάλιζεν εἰς τοιοῦτον τρόπον ὡστε
ἐσείστο τὸ πάτωμα Εἰς τὴν προσέγγυσίν
μου ἤνοιξε τοὺς δφθαλμούς

— ἔχει ωραίους δφθαλμούς, διέκοψεν σοθα-
ρῶς ή Λαίδη Βεῦμούθ.

— Δεν είναι ἀληθές! εἶπε ζωηρῶς ή Ἐρήμετα.
Είτα ταρχθεῖσα, προσέθηκε.

— Τὸν γνωρίζεις λοιπόν;

— Ἐξακολούθει, καλή μου ἀδελφή, δὲν ἡξεύ-
ρεις πόσον ή διήγησίς σου μᾶς ἐνδιαφέρει ὅλους.

Καὶ ἔριψε βλέμμα λαθραῖον καὶ πονηρὸν ἐπὶ^{τοῦ} ἐκ βελούδου παραπετάσματος, τὸ δποῖον ἐκ-
νεῖτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

Η Ἐρήμετα ἐπανέλαβεν.

— Εἶχε τρομερὸν παραλογισμὸν, διότι μ' ἔξ-
λαβεν δια φάντασμα, δια τὴν ψυχὴν τῆς μητρός
του, καὶ μ' ὥμιλει διὰ φωνῆς τόσον γλυκείας,
τόσον γλυκείας . . . ὡστε οἱ δφθαλμοί μου ἐν-
πλήσθησαν δακρύων . . . Μοὶ ὥμιλει δ' ἐπὶ πολὺ
καὶ τῷ ἀπεκρινόμην, κολακένουσα τὸ ὄνειρόν
του . . . τοῦτο ἐφαίνετο δτι τὸν εὐχαρίστει.
Ἐπὶ τέλους τοῦ ἔδωκα καὶ ἔπιε τὸ ιατρικόν του
καὶ ἐκοιμήθη ἡσυχώτερος κρατῶν τὰς χειράς μου
ἔντος τῶν ίδικῶν του Ότε δ' ἔξημέρωσε
ἀνεχώρησε . . .

— Εκράτησε τὰς χειράς σου τόσον πολύ;
Η Ἐρήμετα ἐμειδίκεσε θελκτικῶς.

— Ἐπειδὴ ἐκοιμᾶτο, ἀπεκρίθη.

Ο Ὁκτάβιος ἡθέλησε νὰ ἔξορμήσῃ δ λόρδος
ὅμως Βεῦμούθ τὸν ἐνηγκαλίσθη διὰ νὰ τὸν κρα-
τήσῃ.

— Ποῦ πηγαίνεις;

— Ἀφήσατέ με! δὲν κρατοῦμας πλέον . . .
πρέπει νὰ διφθιῷ εἰς τοὺς πόδας της! . . .

— Οχι, οχι, δὲν μᾶς ἐφώναξαν ἀκόμα!

— Καὶ τὴν ἐπαύριον; ήρωτησεν ή Ἐμμα τὴν
ἀδελφήν της.

— Τὴν ἐπαύριον . . . δὲν ἀνεχώρησε.

— Οὔτε τὰς ἀκολούθους ἡμέρας!

— Ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν ἐγίνετο καλλί-
τερα . . . δὲν ἔξεύρω διὰ τί, ἀπέδωκα τοῦτο εἰς
τὰς περιποιήσεις τὰς δποίας τῷ παρέσχον . . .

— Ἐγὼ ἀμφισβάλω ἐψιθύρισεν ή Ἐμμα. Καὶ
ἀφ' οὗ ἐπανηλθεν εἰς τὸ λογικόν του σὲ ἔξελάμβα-
νεν ἀκόμη διὰ τὴν μητέρα του;

Η κυρία δὲ Βερνύ ἐχαμέλωσε τοὺς δφθαλμούς.

— Οχι . . . μοὶ ὥμιλει μάλιστα μετὰ τρυφε-
ρότητος διαπύρου τοιαύτης . . .

— Μετε ἐνόμισες φρόνιμον νὰ μὴ τὴν ψυχράνης.

— Εσώθη . . . ἐγὼ τότε ἀνεχώρησα.

— Χωρὶς νὰ τοῦ εἴπης τὸ δνομά σου;

— Ποία ή ἀνάγκη; δὲν ἐρέλλομεν πλέον νὰ
συναντηθῶμεν . . . διευθυνόμην εἰς ἐντάμωσιν τοῦ
συζύγου μου.

— Καὶ ἐπειδὴ δ κύριος δὲ Βερνύ ήτον δ ἐμπιστευ-
μένος σου ἐσπευσες νὰ τοῦ εἴπης . . .

— Αστειεύεσαι τάχα; ναὶ τοῦ ἐνεπιστεύθην
ὅλα, διότι σοὶ ἐπαναλαμβάνω δτι δὲν ήτο δι' ἐμὲ ἄλλο τι εἰμὴ πατήρ . . . καὶ ἐπεδοκίμασε τὴν
διαγωγήν μου . . . Μὲ ἔκαμε μόνον νὰ ἐννοήσω δτι
ἔξειθετο ή ὑπόληψίς μου ἐπισκεπτομένη κρυ-
φίως τὸν κύριον δὲ Σουθράν καὶ ήτο πολὺ προτι-
μότερον νὰ τοποθετηθῶ φανερά εἰς τὸ προσκε-
φάλαιον του.

— Άδιάφορον εἰς τὴν θέσιν σου θὰ μετενόυν
διότι ἔλαβα ἐνδιαφέρον πρὸς ἐν τοιοῦτον κακὸν
ὑποκείμενον!

— Κακὸν ὑποκείμενον! εἶσαι αὐστηρά.

— Παναγία μου; εὰν ή εἰκὼν ή πρὸ δλίγου
εἶναι δμοία . . .

— Είναι ὑπερβολική. Άλλως τε δ σύζυγός μου
ἀνεγνώριζεν εἰς τὸν κόμητα γενναίαν καρδίαν καὶ
εὐγενῆ νοημοσύνη . . .

— Ναὶ ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ἀκατάστατος, παίκτης,
ἄσωτος . . .

— Άλλα Ἐμμα, εἶπεν ή Ἐρήμετα, μετ' δλίγης
ἀνυπομονησίας, μήπως ὅλοι ή νέοι δὲν ἔχουν ταῦτα
τὰ ἔλαττάτα; καὶ ή ἀπόδειξις δὲ δτι δ σύ-
ζυγός μου ἔξειμα πολὺ τὸν κύριον δὲ Σουθράν,
εἶναι δτι τοῦ ἐκληροδότησεν ὅλην τοῦ τὴν πε-
ριουσίαν . . .

— Θεέ μου! τί λέγεις;

— Μὲ τὴν ἥητὴν συμφωνίαν νὰ μὲ νυμφευθῇ.

— Η Λαίδη Βεῦμούθ ἔξεβαλεν φωνὴν ἐκπλή-
ξεως καὶ φρίκης καὶ ψύωσεν τοὺς δφθαλμούς πρὸς
τὸν οὐρανόν.

— Άλλα τοῦτο ὑπερβαίνει πᾶσαν πίστιν τίς
ἡδυνήθη νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν σύζυγόν σου μίαν
ἰδέαν τόσον ἀνόητον;

— Η κυρία δὲ Βερνύ ἐνηγκαλίσθη τὴν ἀδελ-
φήν της ἐρυθρίσσα.

— Ά! Ά! εἶπεν ή Ἐμμα, μήπως ἔξετεινες
τὰς ἐκμυστηρεύσεις σου καὶ τοῦ εἴπεις . . .

— Δὲν εἴπον τίποτε, διέκοψεν ζωηρῶς ή Ἐρή-
μετα, ἀλλὰ νομίζω . . .

— Νομίζεις . . .

— Ότι ή εύγενής αὐτή καρδία... είχε... μετά κακίας: 'Ο κύριος δὲ Σουβράν τὴν ἀπεποιήθη ῥητῶς καὶ δὲν ἐλπίζετε, πιστεύω, ότι θὰ τὸν νυμφευθῶ διὰ τῆς βίας' καὶ ταῦτα εἰπούσα ἔδειξε τὴν ἐπιστολὴν τὴν δόποιαν δὲ Οκτάβιος εἶχε γράψει πρὸ τριῶν ἡμερῶν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον.

— Ότι ἀγαπᾶς τὸν κύριον δὲ Σουβράν.
Η κυρία δὲ Βερνύ δὲν ἀπεκρίθη τίποτε ἀλλ’ ἐμειδίασεν.

Ο 'Οκτάβιος ἐξέφυγε βιαλώς τῶν χειρῶν τοῦ λόρδου Βεῦμονθ καὶ ἐπεσεν ὡς τρελλὸς εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἐρδικέτης.

— Ο δυστυχής! ἐξέφερεν δὲ ἄγγλος ἀκολουθῶν αὐτὸν μὲ ψόφους ἐκπεπληγμένον, δὲν ἔχει οὔτε λαμποδέτην! Η εὐτυχία εἶχεν ἐπαναφέρει τὸν λόρδον Βεῦμονθ εἰς τὸ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἐθιμοταξίας.

Ο 'Οκτάβιος ἐκάλυπτε διὰ παραφόρων φιλημάτων τὰς λευκὰς χεῖρας τὰς δόποιας τοῦ ἄφινον νωρελῶς.

— Αὐτὸς, ἐδῶ! ἐψιθύρισεν ή ἀδύνατος φωνὴ τῆς Ἐρδικέτης ἐτοίμου νὰ λειποθυμήσῃ ἀπὸ ἕκ πληρᾶς. Καὶ ή κυρία δὲ Βερνύ ὠχρὰ καὶ τρέμουσα ἔστρεψε πρὸς τὴν ἀδελφήν της βλέμμα τρυφερᾶς μουριῆς.

'Αλλ' ή Ἐμμα δὲν εἶδε τὸ βλέμμα τοῦτο διότι ήτο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, ὅστις ἐψιθύρισεν ἐκτὸς ἔκυτοῦ ἀπὸ χαράν.

— Θὰ συγχωρήσῃς τὰς ὑποψίας μου;

— Ά! ἐπανέλαβεν αὐτὴν, παρ’ ὀλίγον θὰ τὰς ἐπλήρωνα ἀκριβά... Φαντάσου λοιπὸν ἀν ἔχω τὸ θέρζον; νὰ μὴ σὲ συγχωρήσω!.. 'Εκν σήμερον τὸ πρωτὶ δὲν εἶχον ἐκκενώσει τὰ πιστόλιά σου... .

— Σὺ ίστο; . . .

— Η Ἐμμα ἔθεσε τὸν δάκτυλόν της ἐπὶ τῶν χειλέων της:

— 'Αγκυρή μου ἀδελφή, εἶπεν αὐτὴν μεγαλοφόνως, συγχώρησέ με νὰ σοὶ παρουσιάσω τὸν λόρδον Βεῦμονθ, γαμβρόν σου... Ως πρὸς τὸν κύριον κόμητα δὲ Σουβράν βλέπω ότι ηζεύρει θαυμάσια νὰ παρουσιάζηται μόνος του... .

— Ο 'Οκτάβιος ἀνηγέρθη ὀλίγον συγχισμένος καὶ ή κυρία δὲ Βερνύ ἐπλησίασεν εὐνοϊκῶς πρὸς τὸν λόρδον Βεῦμονθ, ὅστις τῇ εἶπε μειδίων. . .

— Προσφιλῆς ἀδελφή! εἰσθε καθὼς αἱ χειλίδηνές φέρετε τὸ ἔχρ... ἀλλὰ πῶς νὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν εὐτυχίαν τὴν δόποιαν σᾶς διφείλω;

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε;
Τοῦτο εἶναι ἐν μυστικών τὸ δόποιον θὰ σᾶς ἔξηγήσῃ ὁ φίλος μου, ὅταν τοῦ προσφέρητε τὴν ὠραίαν σας χεῖρα... .

— Τὴν χεῖρά μου! ἐψιθύρισεν ή Ἐρδικέτα

μετὰ κακίας: 'Ο κύριος δὲ Σουβράν τὴν ἀπεποιήθη ῥητῶς καὶ δὲν ἐλπίζετε, πιστεύω, ότι θὰ τὸν νυμφευθῶ διὰ τῆς βίας' καὶ ταῦτα εἰπούσα ἔδειξε τὴν ἐπιστολὴν τὴν δόποιαν δὲ Οκτάβιος εἶχε γράψει πρὸ τριῶν ἡμερῶν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον.

— Αἴ! κυρία, ἀνέκραξεν δέ κόμης, ηζεύρετε πολὺ καλὰ ότι ήγινδουν . . .

— Τὸ βεβαιῶ, εἶπεν δὲ λόρδος Βεῦμονθ. Συζευχθῆτε, συζευχθῆτε, φιλάττη ἀδελφή! Διάβολε, ἀνθρωπος ὅστις ἀπεποιήθη χήραν ἐκατομμυριοῦν-χρον διότι ἐνδύμιζεν ότι ήγάπα ἄλλην! τοῦτο δὲν συμβαίνει καθ’ ἐκάστην . . .

— Καὶ ἔπειτα, προσέθεσεν ή Ἐμμα, ἀφοῦ τοῦ ἔτωσας τὴν ζωὴν ἔχεις τὴν τόλμην τώρα νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ λύπην;

Η κυρία δὲ Βερνύ παρετήρησε τὸν 'Οκτάβιον. Ο δυστυχής νέος εὑρίσκετο εἰς τρομερωτάτην ἀγωνίαν.

— Άς εἶναι! εἶπεν αὐτὴν, ἀφοῦ ίλοις τίθεσθε ἐνχειρίδιον μου . . . πρέπει νὰ ὑποχωρήσω.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν κόμητα, δοστις τρελλὸς ἀπὸ χαράν ἐπέθηκε τὰ καίοντα χείλη του. 'Ο λόρδος Βεῦμονθ τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ἔφερεν εἰς μίαν γωνίαν.

— Βέβαια! ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς του, φαίνεται ότι ἀποφασιστικῶς δὲν θὰ φονευθῶμεν ἀπόψε;

— Τῇ ἀληθείᾳ ὅχι, οὔτε ἀπόψε οὔτε ποτέ θέλω νὰ ζήσω, διότι δὲν ἔφθασεν εἰσέτι ή στιγμὴ νὰ ἀποθάνω. Άχ! αἱ τρεῖς εὐχαὶ τῆς πρωτίας ταύτης μοι ἔφερον εὐτυχίαν!

— Ποιεις εὐχαὶ;

— Θὰ σᾶς εἴπω τοῦτο ἀργότερα, διότι δὲν θὰ χωρισθῶμεν πλέον, δὲν εἶναι ἀληθές; Τί εὐχάριστον ζωὴν θὰ κάμωμεν οἱ τέσσαρες δροῦ!

— Όχι, οχι, εἶπε μετὰ ζωηρότητος δ λόρδος Βεῦμονθ, ἐγὼ ἐπιστρέφω εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Καὶ κατ’ ίδιαν προσέθηκεν.

— Αἱ δύο αὗται ἀδελφαὶ δροῦαίζουν πολὺ! καὶ φοβοῦμαι υπερβολικὰ τὰς ἀπάτας.

— Εἰς τὶ συνίσταται η εὐτυχία! εἶπε φιλοσοφικῶς ή Ἐμμα. Διὰ νὰ ἀποτραπῇ τις τῆς δδοῦ του ἀρκεῖ ἐνίστεται κόκκος ἄμμου!

— Ή κόκκος . . . ωραιότητος! διενοήθη δέ κόμης.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

K. M.